

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของบทนำ

ภาษา เป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการติดต่อกันและกัน เพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ แนวคิด และทัศนคติต่าง ๆ ลาโด¹ (Robert Lado) ได้กล่าวถึงความหมายของ "ภาษา" ว่าเป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างมนุษย์ในสังคม ซึ่งหมายความว่ามนุษย์จะติดต่อกันในรูปใด ๆ ก็ตาม ย่อมต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ ปรีชา ช่างขวัญยืน กล่าวไว้ว่า "ภาษา คือ ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือส่งความคิดถึงกันและกัน"² นั่นคือ ในภาษานั้นจะมีเครื่องหมายที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบแบบแผน และการใช้สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายนั้นมิใช่เป็นเพียงการรู้จักเครื่องหมายเท่านั้น หากยังหมายรวมถึงการเข้าใจในเครื่องหมายนั้นด้วย สรุปได้ว่า ในการติดต่อบริหารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคม เรามีเครื่องมือที่เรียกว่า ภาษา และผู้ที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ จำเป็นต้องรู้จัก เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ ตลอดจนมีความเข้าใจในสิ่งที่เป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์นั้น ๆ ด้วย เพื่อใช้ภาษาเป็นสะพานเชื่อมความคิดของมนุษย์ให้ถึงกันได้

สำหรับเด็กแล้ว ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะจะเป็นการนำเด็กเข้าสู่โลกใหม่อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งในการพัฒนาขึ้นไป ไฮน์สต็อก³ (Hainstock) ได้ให้ข้อคิดว่า ภูมิหลัง

¹ Robert Lado, Language Testing. (U.S.A. : McGraw-Hill Book Company, 1964), p. 2.

² ปรีชา ช่างขวัญยืน, พื้นฐานของการใช้ภาษา (กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 3-5.

³ Elizabeth G. Hainstock, Teaching Montessori in the Home (New York : Random House, 1971), p. 99.

ทางภาษาที่เด็กได้รับมาจากบ้าน จะเห็นเรื่องกำหนดความสำเร็จของเด็กในการดำเนินชีวิตในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะเด็กสามารถใช้ภาษาสำรวจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว สะสมเข้าเป็นประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ต่อสิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้น

นักจิตวิทยาส่วนมากมักจะจัดภาษาเข้าเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางสติปัญญา โดยมีพัฒนาการเป็นลำดับขั้นเช่นเดียวกับพัฒนาการทางกายอื่น เช่นพัฒนาการทางร่างกาย สังคมและอารมณ์ และจะเกิดขึ้นควบคู่กันไปกับพัฒนาการดังกล่าว ซึ่งต้องอาศัยความพร้อมของอวัยวะต่าง ๆ ได้แก่ อวัยวะในการได้ยิน อวัยวะในการทำให้เกิดเสียง เช่น ปาก ลิ้น คอ การประสานงานกันระหว่างกล้ามเนื้อ มือ เท้า ฯลฯ กับการฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ เพื่อก่อให้เกิดทักษะขึ้นในตัวเด็ก เมื่อกล่าวถึงทักษะทางภาษานั้นโดยทั่วไปเราจะหมายรวมถึงทักษะสำคัญ 4 ประการคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่กิตติวดี บุญเชื้อ โคกกล่าวไว้ว่า "เป็นทักษะขั้นมูลฐาน ซึ่งเด็กทุกคนจะต้องได้รับการเตรียมให้พร้อม ฝึกให้แน่น และเสริมให้พัฒนา"¹

ทักษะทุกด้านนี้ต่างมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน แต่เราสามารถพูดได้ก่อนอ่านและเขียนยิ่งกว่านั้นในการติดต่อสื่อสารประจำวัน เรามักจะใช้การพูดเป็นเครื่องมือมากกว่าทักษะทางภาษาคำอื่น ๆ และบ่อยครั้งที่เรามักจะพิจารณานักพูดทั่ว ๆ ไป จากสิ่งที่เขาพูดมากกว่าจากสิ่งที่เขาเขียน ลิเบอร์แมน² (Lieberman) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการฟังและพูดนั้นเป็นสากล แต่ในกลุ่มคนฟังและคนพูดนั้น มีหลายคนที่ไม่อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ดังนั้น ทักษะในการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะที่สามารถดึงดูดความสนใจของคนได้

¹ กิตติวดี บุญเชื้อ, "กลุ่มทักษะภาษาไทย," ใน หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ, สุमितร์ ลูกบุญกร, บรรณาธิการ (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสารมวลชน แผนกการพิมพ์, 2520), หน้า 76-77.

² Alvin M. Liberman, "The Speech Code" in Psychology and Communication, ed. George A. Miller (Washington D.C. : Voice of America, 1974), p. 146.

การพูดมีบทบาทสำคัญเป็นที่ยอมรับกันมาแต่โบราณกาล ธรรมชาติหลายข้อของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เน้นลักษณะและประโยชน์ของการพูดดี เช่น สังคหวัตถุ 4 ซึ่งเป็นธรรมะในการผูกมิตรและอยู่รวมกันกับผู้อื่น ได้แก่ หาน พินิจวาจา อุตถจริยา สมานัตตคา หรือแม้ในคำพังเพยที่ว่า "พูดดีเป็นศรีแก่ตัว" ยังคงเป็นข้อเตือนใจที่ใช้ได้กับยุคทุกสมัย

ผะอบ โปะชะกะณะ¹ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดซึ่งพอสรุปได้ว่า การพูดทำให้เกิดความโน้มน้อมได้ง่าย เนื่องจากการพูดต้องอาศัยเสียงเป็นสื่อ ระดับสูงต่ำของเสียงทำให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ กัน การพูดจึงสามารถนำมาใช้โน้มน้าวจิตใจคนให้คล้อยตามผู้พูดได้ อีกประการหนึ่ง การพูดทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย นอกจากเสียงแล้ว ผู้พูดยังใช้หน้าตาท่าทางประกอบซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้ต้องการผลอันรวดเร็วจึงใช้สื่อด้วยการพูดมากกว่าสื่อทางอื่น

นอกจากความสำคัญทั่วไปดังกล่าวแล้ว ผะอบ โปะชะกะณะ² ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดที่มีต่อตัวผู้พูดในแง่ของผลดีส่วนตัวและสังคมส่วนรวมว่า ผู้พูดที่ย่อมเป็นที่นิยมชมชอบของบุคคลโดยทั่วไป ซึ่งเป็นประโยชน์ในแง่การคบหาสมาคมกับผู้อื่น ยิ่งกว่านั้น ความสำเร็จในการทำงานนั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการพูด การพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบุคคลต่าง ๆ ทุกอาชีพ

เนื่องจากการพูดมีบทบาทที่สำคัญดังกล่าว มหาวิทยาลัยหลายแห่งจึงจัดศิลปการพูดเอาไว้ในหลักสูตรของมหาวิทยาลัยในชื่อที่แตกต่างกันออกไป เช่น วาวิทยาวาทการ วาณิตเทศ เป็นต้น ในวงการธุรกิจหรือวงการผู้บริหาร มีการตั้ง "สมาคมนักพูด" หรือ "สมาคมพัฒนาการพูด" ซึ่งจะให้คำแนะนำและฝึกสมาชิกให้มีศิลป์ในการพูด และบ่อยครั้งที่เราอ่านพบในหนังสือพิมพ์ว่า มีการเปิดการอบรมทางคานศิลปการพูดให้แก่ผู้ที่มีความสนใจโดยทั่วไป เพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพและพัฒนา

¹ ผะอบ โปะชะกะณะ, ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเรียน-การอ่าน-การพูด-การฟัง (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2521), หน้า 113-116.

² เรื่องเดียวกัน .

ความเชื่อมั่นในตนเอง ในทางการศึกษานั้น ปัจจุบันนักการศึกษาต่างให้ความสนใจในด้านการพูด
อย่างมาก แม้ในหลักสูตรการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ยังระบุจุดมุ่งหมายของการพูดไว้
ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

- 1) เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักพูดให้เหมาะสมกับบุคคลประเภทต่าง ๆ ในโอกาส เวลา และ
สถานที่ต่าง ๆ ตามควรแก่ระดับชั้น และวัยของเด็ก
- 2) เพื่อส่งเสริมให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น
- 3) เพื่อส่งเสริมให้เด็กใช้การพูดเพื่อสร้างความสัมพันธ์และเพื่ออยู่ดีมีสุขในสังคม¹

เคเยอร์, กรีน และเบเกอร์² (Cayer, Green and Baker) ได้อ้างถึงผลงาน
วิจัยต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่า พัฒนาการทางการพูดนั้น เป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับพัฒนาการทางด้าน
การอ่านและเขียน บุคคลเหล่านี้ได้กล่าวต่อไปว่า เด็กที่สามารถอ่านสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ได้เข้าใจและ
ใช้ภาษาเขียนได้นั้น เนื่องจากภาวะในการพูดและการฟังนั่นเอง

การพูดเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนที่ยังอ่านและเขียนไม่ได้ เด็กต้อง
ใช้การพูดประกอบกับกริยาท่าทาง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ที่แวดล้อมเด็กทราบ ทั้งยังใช้การพูดเป็น
เครื่องมือเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ รอบตัวในสิ่งที่ เป็นรูปธรรมและนามธรรม จินตนาการและความ
คิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน ได้รับการพัฒนาและเสริมสร้างขึ้นได้ด้วยการพูด นอกจากนี้การ
พูดยังเป็นทักษะพื้นฐานสำหรับทักษะการอ่านและเขียนต่อไป วิลคินสัน³ (Wilkinson) ได้อ้างถึง

¹ วรเทพ ภิรมย์รัตน์, "การสอนพูดในโรงเรียนประถมศึกษา," จุลสารการประถมศึกษา,
(มีนาคม 2523) : 8-9.

² Roger L. Cayer, Jerome Green, and Elmer E. Baker, Listening
and Speaking (London : The MacMillan Company, 1971), p. 48.

³ Andrew Wilkinson, The Foundations of Language (London :
Oxford University Press, 1971), p. 116.

การศึกษาระยะเวลาของโลแบน (Loban) ในเรื่องพัฒนาการทางคำภาษาของเด็กระดับอนุบาล จำนวน 338 คน เริ่มตั้งแต่เด็กอายุ 4 ขวบ จนถึง 11 ขวบ เป็นเวลา 7 ปี พบว่า การอ่าน เขียน ฟัง และพูด มีความสัมพันธ์กันในทางบวก และยังปรากฏอีกด้วยว่า ความสามารถในการพูดจะเป็นเครื่องทำนายความสามารถในการอ่านด้วย โดยที่เด็กเกรด 3 ที่อ่านได้ดีนั้นเป็นพวกที่มีความสามารถในการพูดสูง ระหว่างที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล

ในเรื่องเดียวกันนี้ โลแบน¹ (Loban) ยังได้พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกด้วย

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาอื่น ๆ เช่น แมคคาร์ธี² (Mc Garthy) กอร์ดอน, กิแนจ และ เจสเตอร์³ (Gordon, Guinagh and Jester) และ สเตรง⁴ (Strang) ต่างมีความเห็นพ้องกันว่า ภาษาพูดของเด็กในระยะก่อนวัยเรียนจะพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วกว่าระยะอื่น ๆ ของชีวิต โดยแมค คาร์ธี (Mc Carthy) ให้ความเห็นว่า เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาช้าด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม มักจะพบปัญหาทางด้านสังคมและการเรียน ซึ่งสามารถสังเกตเห็นได้เร็วมากแค่ไหน

¹ Roger L. Cayer, Jerome Green, and Eleanor S. Baker, Listening and Speaking, p.46.

² Dorothea Mc Carthy, "Language Development in Children" in Manual of Child Psychology, 3d ed. ed. Leonard Carmichael (New York : J.Wiley & Son, 1960), p.477.

³ Ira J. Gordon, Barry Guinagh, and R. Emile Jester, Child Learning Through Child Play (New York : St. Martin Press, 1972), p.2.

⁴ Ruth Strang, An Introduction to Child Study, 3d ed. New York : The Macmillan Company, 1951), p.163.

เด็กก็จะได้อะไรจากการใช้ความสามารถนั้นเป็นเครื่องมือเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทางสังคม และสติปัญญาเหมือนกันเพียงนั้น สโตน และ เซอร์ช¹ (Stone and Church) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาขั้นพื้นฐานนั้นอยู่ที่วัยก่อนเรียน โดยทั่วไปเด็กที่ได้รับการกระตุ้นใหญ่จะกลายเป็นคนพูดจาคล่องแคล่ว และสามารถหาเพื่อนเล่นได้ง่าย ส่วนเด็กที่เจียมมักจะต้องเล่นคนเดียว นวลศิริ เปาโรหิตย์ จันทมาศ ชื่นมณู และ อรทัย ชื่นมณูชัย ได้เขียนไว้ว่า "ในวัยนี้การพูดสำคัญกับเด็กมาก เด็กที่พูดได้เร็ว มักจะเป็นที่ชื่นชอบของครอบครัวและมิตรสหาย ภาษาจึงเป็นจุดดึงดูดที่นาสนใจในการเข้าสมาคมและสังคมของบุคคลวัยนี้"²

ศรีเรื่อน แก้วกัจจวาล ได้สนับสนุนบทบาทของการพูดว่า "การเริ่มพูดภาษาได้นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตของแต่ละคน เพราะเป็นจุดแจเปิดทางไปสู่ความคิด ความงอกงามทางสติปัญญา ชีวิตทางสังคม การปรับตัว ความสามารถในการช่วยตัวเองและอื่น ๆ"³

จากข้อเท็จจริงต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงทางภาษา โดยเฉพาะทางด้าน การพูดของเด็กในระยะตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งอายุ 7-8 ปี เป็นระยะที่การพูดได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและเด่นชัด เพราะเริ่มจากพูดไม่ได้จนกระทั่งพูดได้ และเด็กบางคนสามารถสนทนากับผู้ใหญ่ได้อย่างคล่องแคล่ว เด็กในวัยนี้ยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ การพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ อย่างมาก อันเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทางด้านสังคม อารมณ์ สติปัญญา

¹ L. Joseph Stone and Joseph Church, Childhood and Adolescence, 2d ed. (New York : Random House, 1968), p.311.

² นวลศิริ เปาโรหิตย์, จันทมาศ ชื่นมณู, และอรทัย ชื่นมณูชัย, จิตวิทยาพัฒนาการ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬารัฐสภา ลาดพร้าว, 2515), หน้า 126.

³ ศรีเรื่อน แก้วกัจจวาล, จิตวิทยาฝ่ายภาษา (กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา, 2518), หน้า 127-128.

และร่างกายต่อไปโดย "พัฒนาการทุกด้านนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน... หากพัฒนาการทางด้านใดด้านหนึ่งของเด็กไม่ได้รับการเสริมสร้างให้สมบูรณ์ จะมีผลกระทบต่อพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ ด้วย"¹ ด้วยเหตุที่การพูดมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเด็กก่อนวัยเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กในวัยนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดได้เต็มที่ตามขีดความสามารถที่เด็กแต่ละคนมีอยู่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ และการพูดเป็นประโยคของ เด็กชายและเด็กหญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ และการพูดเป็นประโยคของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการพูดเป็นประโยคของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของ เด็กก่อนวัยเรียน มีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาความเข้าใจในด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดเป็นประโยค ได้สื่อความหมายของเด็กในระดับอายุ 5-6 ปี โดยไม่คำนึงถึงความชัดเจนในการออกเสียง
2. คำศัพท์ในที่นี้รวมเฉพาะคำนาม ส่วนคำกริยารวมไว้ในประโยคที่เด็กพูด

¹ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, การจัดบริการศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน (พระนคร : เอราวัตการพิมพ์, 2523), หน้า 59.

3. รูปภาพทั้ง 5 ที่ใช้เป็นเครื่องมือได้แก่ ครอบครัวยุคใหม่ สัตว์เลี้ยง สถานที่สำคัญในชุมชน ศาสนา และการคมนาคม ซึ่งจะไม่เอื้ออำนวยต่อเพศใดเพศหนึ่ง โดยเฉพาะ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา ด้านการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน ตลอดจนวิธีการวัดความสามารถทางด้านนี้ และการออกแบบทดสอบจากหนังสือ ตำรา วารสาร เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ
2. สร้างเครื่องมือโดยรวบรวมคำต่าง ๆ ที่เด็กในวัยนี้รู้จักจากเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ มาจัดเป็นหมวดหมู่ตามสภาพแวดล้อมที่เด็กได้พบในชีวิตประจำวัน โดยใช้เนื้อหาวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบ ซึ่งจัดได้เป็น 5 หมู่ และนำมาสร้างภาพ 5 ภาพ
3. สร้างคำถามที่ใช้เป็นสื่อในการดูภาพ และสร้างเกณฑ์การให้คะแนน
4. ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ และทดลองใช้กับเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียงตัวอย่างประชากรจำนวน 4 คน เพื่อหาความตรงตามเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไข
5. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับเด็กที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรจำนวน 10 คน เพื่อหาความเที่ยงของเครื่องมือ และนำมาปรับปรุงอีกครั้ง
6. นำเครื่องมือไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรเป็นรายบุคคล และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ตารางการบันทึกค่า และใช้เครื่องบันทึกเสียงประกอบด้วย
7. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดประโยคของกลุ่มเด็กชายและกลุ่มเด็กหญิง แล้วทดสอบค่า t เพื่อทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างกันของความสามารถดังกล่าว และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Moment Product Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ตัวอย่างประชากรถือว่าเป็นมาจากกลุ่มประชากรเดียวกัน ทั้งนี้เพราะวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างนั้น จะสุ่มจากเด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาและอาชีพใกล้เคียงกัน
2. ลักษณะของ โรงเรียนที่คัดเลือกเพื่อสุ่มกลุ่มตัวอย่าง คล้ายคลึงกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- ✓ การพูด หมายถึง ถ้อยคำที่เด็กเปล่งเสียงออกมา ซึ่งอาจเป็นคำโดด ๆ หรือประโยค
- ✓ ความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถของเด็กในการบอกสิ่งที่อยู่ในภาพไม่ว่ามีอะไรมาบ้าง
- ✓ ความสามารถในการพูดเป็นประโยค หมายถึง ความสามารถของเด็กในการบอกการกระทำของสิ่งต่าง ๆ ในภาพ ซึ่งอาจเป็นรูปประโยคที่สมบูรณ์ หรือไม่สมบูรณ์ก็ได้ตั้งตัวอย่างประโยคที่ประกอบด้วยคำ 2-3 คำ เช่น กินข้าว เขากินข้าว
ประโยคที่ประกอบด้วยคำมากกว่า 3 คำขึ้นไป โดยเพิ่มส่วนขยายเข้ามา เช่น กินข้าวในจาน ทุกคนกำลังกินข้าว
- ✓ คำ หมายถึง การพูดของเด็กในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาพ ในแต่ละคำอาจมีมากกว่า 1 พยางค์
- ✓ เด็กก่อนวัยเรียน หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2524 ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้พ่อแม่ ครู ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง เข้าใจความสามารถทางด้านภาษาพูดของเด็กก่อนวัยเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการเสริม การใช้ภาษาพูดให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก
2. เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ทางด้านภาษา ให้แก่เด็กวัยก่อนเรียน รวมทั้งเด็กในระดับสูงขึ้นไปอีก

3. เป็นแนวทางในการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดของเด็กในระดับชั้นต่าง ๆ

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

ความไม่คุ้นเคยของผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง อาจมีผลให้กลุ่มตัวอย่างบางคนพูดคุยกับผู้วิจัยน้อยกว่าที่เด็กพูดคุยกับผู้ใกล้ชิดคนอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย